

JENNIE K. BROWNOVÁ

Poppy Mayberryová

Porruch
v Akademii

FRAGMENT

Poppy Mayberryová 2 – Rozruch v Akadémii

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Jennie K. Brownová
Poppy Mayberryová 2 – Rozruch v Akadémii – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Poppy Mayberryová
Rozruch v Akademii

JENNIE K. BROWNOVÁ

*S láskou venujem
Eddiemu*

Prvá kapitola

Po prvý raz som mala problémy kvôli využívaniu svojej štvrtkovej schopnosti už v šiestej triede. Bolo to na hodine matematiky s pánom učiteľom Salmonom.

Takmer som tú dokonalú príležitosť na čítanie myšlienok prepásla. Pánu učiteľovi totiž na hlave pri chôdzi po triede nadsakoval jeho príčesok, čo ma šialene rozptyľovalo. Zachichotala som sa a pomyslela som si, že to vyzerá, akoby mu na hlave visela sivá veвериčka.

„Psst!“ ozvalo sa za mnou. Obrátila som sa a pozrela na Marka Mastersa. Ukazovák mal napchatý v nose – bol to jeho zlozvyk, ktorého sa nevedel zbaviť. Vzhľadom na to, že ako Sobota nijaké schopnosti nemal, niečím byť známy asi musel. Druhou rukou Mark ukázal na učiteľa s jeho obrovským príčeskom, ktorý teraz stál rovno predom mnou.

„Slečna Mayberryová,“ zavrčal pán učiteľ Salmon.

„Áno?“ opýtala som sa zdvorilo ako vždy.

„Poviete triede druhú odmocninu zo štyridsaťdeväť?“

Samozrejme, vedela som, že je to sedem. Keď si nie som istá, vždy poviem sedem. To číslo jednoducho milujem. Koniec koncov, sedem je dní v týždni.

„Sedem,“ odpovedala som.

Pán učiteľ sa uškrnul a pristúpil o krok ku mne. Vážne si musí zasadnúť práve na mňa? Ako Štvrток dokáže čítať myšlienky, takže môj názor na svoj príčesok už určite pozná – je mi jasné, že práve preto sa ma teraz pokúša strápnit.

„Dobre. To bolo ľahké,“ povedal a postrčil si okuliare s drôtenými rámami vyššie na nos. „Teraz všetkým povedzte odmocninu z čísla 625.“ Naširoko sa usmial.

Predstavila som si včerajšiu domácu úlohu, ale nič mi nenapadlo. Občas som si želala, aby moja pondelková schopnosť dokázala vyčarovať odpovede rovnako rýchlo, ako mi umožňovala hýbať vecami pomocou myšlienok.

Mrkla som na svoju bývalú najväčšiu nepriateľku Ellie Prestonovú a pokúsila som sa vyčítať riešenie z jej mysle. Dvakrát pokrútila hlavou a dala mi tak najavo, že správnu odpoveď ani len netuší. Ellie mala kopu predností, no matematika medzi ne rozhodne nepatrila.

„To som si myslel, slečna Mayberryová,“ zazubil sa pán učiteľ. Trieda sa zachichotala.

Keď sa ku mne obrátil chrbtom a vykročil do uličky, prečítala som jeho myšlienky: *To máš za to, že si robíš žarty z môjho elegantného účesu!*

„Nepripadá mi elegantný,“ zavrčala som. Netušila som, prečo som to musela povedať nahlas. Veď som si to mohla len pomyslieť! Dúfala som, že ma nepočul, ale podľa výrazu v jeho očiach to bolo naopak.

„Čo prosím, Poppy?“ spýtal sa učiteľ a vracal sa ku mne. Vlasy mu nadskakovali s každým krokom a ja som sa uškrnula popod nos. Všetci sa na mňa pozerali.

Sebaisto som vyhlásila: „Len som povedala, že mi váš účes nepripadá elegantný.“

Zo všetkých strán sa ozýval chichot. Vážne som si práve ťažovala z pána učiteľa pred celou triedou? Tak toto nevyzerá dobre.

„Potrebujem s vami hovoriť na chodbe, slečna Mayberryová,“ povedal učiteľ smrteľne vážne. Uhladil si na hlave tú chlpatú potvoru a trochu mu zružoveli líca. Trieda zašumela ako vždy, keď niekoho vykázali na chodbu.

„Viem celkom presne, čo ste tam práve vyviedli,“ začal a hlavou kývol na dvere triedy. „A tiež viem, že si na svoje novoobjavené štvrtkové schopnosti iba zvykáte, ale pravidlá používania schopností v škole poznáte!“

Učiteľ začal byť dosť vynervovaný, čo sa mu stávalo zakaždým, keď musel na niektorého žiaka kričať. Bol taký čudný...

„Jedna vec je čítať ľuďom myšlienky a druhá, úplne iná, je všetkým tieto myšlienky prezradiť!“ tlmene na mňa vyletel a jeho tvár začala nadobúdať tmavý odtieň. „Nechcete hádam stráviť ďalšie leto v Akadémii zvláštnych schopností, však nie?“ opýtal sa.

Jasné, že som tam nechcela ísť znovu, ale nedokázala som prestať zízať na jeho tvár, ktorá tmavla stále viac. „Pán učiteľ, začínate nezdravo červenieť.“

Učiteľovi vystrelili ruky k lícam. „Ja, ehm, totiž... proste už to nerobte!“ vykoktal, prudko sa obrátil a pribuchol za sebou dvere do triedy. Stála som tam a nevedela som, čo mám robiť. Len tak pre seba som sa usmiala a poďakovala som šťastene za to, že som nemusela ísť do riadiťelne za Knísalom Hojdalom.

Vtedy som si uvedomila, že byť Pondelok a Štvrtok zároveň nie je celkom bez rizika. No súčasne sa tak dá zažiť kopec zábavy.

Druhá kapitola

O šesť mesiacov neskôr

Nakoniec som sa však v Akadémii zvláštnych schopností aj tak znovu ocitla. Keď som vstúpila pod obrovskú klenbu nad vchodom do Akadémie, pousmiala som sa. Ulízaný pán Grimeley rovnako ako minulý rok rozdával mäkké antistresové balóniky, na ktorých stálo: *Vítaj každý nový deň, buď iný ako ostatní*. Totálne uletené. Nemohli byť tento rok trochu kreatívnejší?

Ani Grimeley sa veľmi nezmenil. Jeho nohavice stále potrebovali o dosť skrútiť – spodné lemy sa krčili a pri každom kroku šúchali o zem.

Bol to presne rok, čo som do Akadémie vstúpila prvý raz. Rok od chvíle, ako som spoznala pani riaditeľku

Klobásu Larribyovú a jej ulízaného pomocníka pána Grimeleyho. Rok, čo som sa spriatelila s Loganom, Piatkom so schopnosťou miznúť, a Samom, Stredou, ktorý vedel ovládať svetlo.

Rok, čo sa Ellie Prestonová, moja veľká nepriateľka a tiež Štvrtok so schopnosťou čítať myšlienky, stala jedným z mojich najobľúbenejších ľudí vôbec. A presne rok, čo som zistila, že nie som len telekinetický Pondelok, ale aj Štvrtok – takzvaný „duál“.

Po tom šílenom lete, kedy šílená Larribyová s ulízaným Grimeleyom schovali moju Uhorku, môjho rozkošného malého kučeravého jorkšírika, ma rozhodne museli trochu presvedčať, aby som sa sem vrátila. Tento rok sme tu s Ellie mali robiť poradkyne.

„Poppy, ak tam so mnou nepôjdeš, fakt umriem,“ zase preháňala Ellie, keď si sadala do obrovského fialového kresla v rohu mojej izby. Uhorka jej vyskočila na kolená a žobronila o poškrabkanie za uškami.

Zamračene som sa na ňu pozrela. Spomenula som si, ako zle som svoje schopnosti ovládala predtým.

„Zamysli sa nad tým, Poppy. Len šesť týždňov toto leto!“ usmiala sa na mňa Ellie z toho prehnane veľkého kresla. Mala pravdu. Šesť týždňov by som mohla zvládnuť. Keď som sa na to pozrela z tej svetlejšej stránky, bolo to lepšie, než stráviť tam celé leto.

„A potom môžeme ďalej leňošiť pri bazéne a sŕkať limonádu?“ opýtala som sa a ona súhlasne prikývla.

Takže som si po krátkej úvahe povedala: *No čo! Zopár týždňov v Akadémii zvláštnych schopností zas nemôže byť také strašné, nie?* A tentoraz sme za to aspoň mali dostať zaplatené.

Tretia kapitola

A tak sa to začalo. Klobása Larribyová sa práve knísala stredom knižnice a vyzerala ako hnilá paradajka. Obrovská hnilá paradajka, aby sme boli presní. Červené šaty z hebkej látky s hnedými bodkami ju obopínali všade, kde nemali. Vôbec v nich nevyzerala dobre, ale ak ma pamäť neklame, nikdy v ničom nevyzerala dobre.

Letmo som sa rozhliadla okolo seba a zazrela som asi tridsať tohtoročných študentov, ktorí si niečo vzrušene šepkali. Jeden Pondelok stál v rohu, sústreďoval sa, vystieral prsty a myšlienkami sa pokúšal pohnúť vecami. Ešte pred rokom som bola jednou z nich.

Skupinka Stried uprene hľadela na luster uprostred miestnosti. Nazrela som im do hláv, ale žiadne myšlienky som nenašla – všetku svoju energiu vkladali do snahy

použiť svoju schopnosť. Tie úbohé Stredy chceli len párkrát zhasnúť a rozsvietiť, no podľa toho, ako sa tvárili (ako by mali zápchu), sa im to vôbec nedarilo. Z prstov im nevyleteli ani najnepatrnejšie iskričky.

„Pssst!“ Obrátila som sa a zbadala som Logana, ktorý sa za mnou znenazdajky objavil. Líca mi zaliala horúčava ako vždy, keď sa ukázal. Bol proste príliš roztomilý. Kývol smerom k Larribyovej a nemusela som byť Štvrtok, aby som vedela, že si o jej outfite myslí to, čo ja.

„Kde si bol?“ zašepkala som a mrkla na hodinky. Bolo 9.15 a dostaviť sme sa mali už pred hodinou.

„Babina s dedkom ma doma trochu zdržali,“ povedal a ceril sa na mňa tým svojím šibalským úsmevom. Nie lenže bol Piatok so schopnosťou miznúť, ale ako jeden z mála v Akadémii zvláštnych schopností mal tiež luxusnú utorkovú schopnosť – teleportovať sa. Bola som rada, že má dve schopnosti. Totiž, trochu som ho ľutovala – neviem si predstaviť, čo by som robila, keby som nemala rodičov.

Do očí mu spadol prameň tmavoplavej ofiny. Švihla som zápästím a prinútila jeho vlasy vystreliť spred očí späť na svoje miesto. Ticho som sa zasmiala. Práve som mu na hlave vytvorila prehadzovačku à la pán Salmon.

„Fakt vďaka, Poppy,“ zaškeril sa a rukou si prehrabol vlasy, aby ich mal zas ako predtým. Spomenula som si na minulé leto, kedy som svojimi myšlienkami dokázala

ledva pohnúť pierkom. Teraz som svoju schopnosť v podstate ovládala dokonale. Preč boli dni, kedy na plešatej hlave môjho otca pristávali špagety, neovládateľné psie hrebene ohrozovali Uhorku a členky sa trieštili o tabuľu. Keď som teraz svoje schopnosti použila a došlo ku katastrofe, bol to zámer.

„Hovoril už s tebou niekto o tom, čo tu vlastne robíme?“ opýtal sa Logan.

„Nie, vôbec,“ odpovedala som a stiahla som si svoje hrdzavé neovládateľne kučeravé vlasy do strapatého drdola – nedávno mi s tým pomohla Ellie. Minulý rok boli moje vlasy jedna veľká katastrofa. „Pani starostka vravela, že budeme pomáhať ostatným študentom, ale o ničom konkrétnejšom sa nezmienila,“ povedala som a pozrela som sa zaňho. Klobása Larribyová a pani Mastersová (mama nosošťača Marka a starostka mesta Nova) spolu zapálene diskutovali.

„No, pokiaľ to tu bude také ako minulý rok, tak to balím,“ vyhlásil, založil si ruky na prsiach a chrbtom sa oprel o stoličku.

Jeho poznámka vo mne oživila spomienky na tých pár príšerných týždňov strávených vo väzení zvanom Akadémia zvláštnych schopností. Aby nám Larribyová s Grimeylem minulé leto pomohli ovládať naše schopnosti, schválili nám naše osobné cennosti. Moja milovaná Uhorka bola zamknutá v klietke kdesi uprostred lesa, v ktorom

údajne straší. Nakoniec sme svoje schopnosti ovládli a k tomu vyšlo najavo, že sme duály.

„Kto je to?“ vytrhol ma Logan z premýšľania. Stredom knižnice si seabedomo vykračoval muž s písmenami M. R. Z. S. vyšitými na pravom hornom vrecku bundy. Čiernu šiltovku mal stiahnutú tesne nad oči. Nevyzeral ako typický učiteľ z Akadémie, zvlášť v tých vypasovaných čiernych rifliach, fuj! Z nejakého dôvodu mi však bol povedomý. Keď zdvihol hlavu, aby pozdravil pani riaditeľku, došlo mi, kde som ho už videla – bolo to v Novamňam. Minulý týždeň sme tam sedeli s mojou najlepšou priateľkou Veronikou Whiteovou a snovali sme plány na leto.

„Takže mi tvrdíš, že nasledujúce dva mesiace hodláš stráviť každý deň v Akadémii zvláštnych schopností?“ zamrkala na mňa Veronika zmätene. „S Ellie?“

S Veronikou sme boli najlepšie priateľky od... no... odjakživa a ešte vždy si zvykala na to, že si s mojou bývalou úhlavnou nepriateľkou Ellie Prestonovou teraz rozumie. Chcela som Veronike o svojej druhotnej schopnosti

povedať, lenže všetci sme pani starostke sľúbili, že si to necháme pre seba.

Napriek tomu, že Veronika nemala ani šajnu o tom, že viem čítať myšlienky, rozhodne vycítila silnejší vzťah medzi mnou a Ellie. Asi som jej nemohla zazlievať, že trochu žiarli.

„Vlastne to bude len šesť týždňov,“ povedala som a hodila som pred ňu brožúrku Akadémie zvláštnych schopností. Vďaka svetlým odtieňom zelenej a modrej sa Akadémia javila celkom príťažlivo – bola som rada, že brožúrku od minulého roka vylepšili.

Veronika svojou pondelkovou schopnosťou odsunula brožúrku po stole späť ku mne, lizla si zo zmrzliny a ani sa na mňa nepozrela. Vážne to musela tak dramatizovať?

Letmo som sa rozhliadla po Novamňam a uvidela som rôznych ľudí, ktorí používali zvláštne schopnosti. Trebárs Neil Porter držal pomocou telekinézy vo vzduchu tri kornútiky a natáhoval sa po štvrtý. Pani Ellisonová so synom (obaja Utorky, do Novamňam chodili často) zaplatili pri pokladni a potom odrazu zmizli. Zjavne sa domov teleportovali.

Pohľadom som skĺzla späť k Veronike. Usmievala sa na mňa – už to bola zasa tá normálna nežiarlivá najlepšia priateľka. „Žiadny strach, Poppy, pomáhať tým študentom zvládneš skvele,“ vyhlásila s plnými ústami arašidov

a zmrzliny s kúskami čokolády. „Prepáč, že som trochu...“ zarazila sa uprostred vety.

Niektó práve vošiel do dverí cukrárne a ona naňho vyvalila oči.

„Pozri, pozri! To je jeden z *nich!*“ povedala a utrela si ústa chrbtom ruky. Kývla smerom ku vchodu.

Obrátila som sa a uvidela som vysokého chudého muža v krátkej čiernej bunde, ktorý sa predieral davom. Vpravo hore na bunde mal nášivku s písmenami M. R. Z. S. a rovnaké iniciály mal aj na čiernej šiltovke.

„Títo ľudia z Mestskej rady zvláštnych schopností ma fakt vyvádzajú z miery,“ zašepkala som. A keď okolo mňa prechádzal, odsunula som sa aj so stoličkou.

„Čo tvoj otec?“ nadhodila Veronika. „Aj ten ťa vyvádza z miery?“

„Veľmi vtipné,“ povedala som dosť rozladene. Môj otec v Mestskej rade zvláštnych schopností pracoval, ale len ako člen ochranky. A tento chlapík tam rozhodne robil niečo iné. Ukradomky som sa obzrela cez plece. Muž v šiltovke skákal svojimi čiernymi očami z jedného človeka na druhého. Ten pohľad som videla veľa ráz, a preto som vedela, že je Štvrtek so schopnosťou čítať myšlienky.

Krátko sa mi pozrel do očí a stačilo to na to, aby mi prebehol mráz po chrbte. Napadla mi moja zvyčajná myšlienka – psie hovienko.

Veronika sa naklonila ku mne. „Vyzerá, že niečo hľadá,“ povedala.

Prehltla som. „Alebo niekoho.“

Muž sa postavil do radu za pána a pani Reamovcov, dva úbohé víkendy bez schopností.

„Alebo si možno prišiel po teba, aby ťa osobne odprevadil na Akadémiu zvláštnych schopností,“ trochu to odľahčila Veronika a zachichotala sa.

„To iste!“ V minulom roku pani starostka pre nejaké problémy s priestormi nariadila presťahovanie Mestskej rady zvláštnych schopností na pôdu Akadémie. Takže i keď to, čo Veronika povedala, nebolo celkom vylúčené, stále to bolo na smiech.

„Taký pako!“ povedala Veronika, zatiaľ čo sme sledovali, ako mechanicky otáča hlavu zo strany na stranu a monitoruje cukráreň. Odrazu sa ten čudák prudko obrátil k nám. Tentoraz ma pozoroval dlhšie než predtým.

„Ehm, dokelu... Myslíš, že nás počul?“ zľakla sa Veronika.

„Určite nie. To sa ti len zdá,“ upokojila som ju, lenže úplne istá som si tým nebola. Od chvíle, kedy do Novamňam vkročil, som mala čudný pocit, že sa sústredil výlučne na mňa.

Veronika si stiahla gumičku z copu a do tváre jej spadol prameň čiernych vlasov. „Fajn, ale vážne. Teraz ma už začína fakt desiť,“ šepla.

„Stále sa pozerá na nás?“ opýtala som sa. Muž sa v rade posúval dopredu, takže momentálne som k nemu stála chrbtom.

Veronikin pohľad sa pomaly presunul nad moju hlavu a o kúsok ďalej. „Hej,“ povedala bez pohnutia perami. Vážne som jej o svojej novej schopnosti chcela povedať.

„Podme to tu zabaliť,“ navrhla som. Obe sme lízali svoje zmrzliny tak rýchlo, ako sa len dalo, až ma z toho šialene rozbolela hlava.

Vstala som a zistila, že ten muž sedí za stolom vedľa jediných dverí v Novamňam.

„Už budeš hotová?“ spýtala som sa Veroniky a siahla som po oranžovom prívesku, čo som mala na krku. Fialovými balerínami som netrpezlivo podupávala o podlahu. Chcela som sa odtiaľ čo najrýchlejšie dostať preč.

Veronika mávla rukou a odpadky z jej dlane sa vzniesli, preleteli miestnosťou rovno do odpadkového koša po pravicu toho čudného chlapíka.

Uháňali sme z Novamňam tak rýchlo, ako nás len nohy niesli, ale s každým krokom som na sebe cítila mužove oči.

A potom sa stala ďalšia zvláštna vec. Keď sme odchádzali, preletela okolo nás pani starostka bez toho, že by nás pozdravila alebo sa na nás aspoň pozrela. Bolo to zvláštne – s jej synom sme posledných päť rokov chodili do školy. Navyše mi osobne ponúkla, aby som sa tento rok stala poradkyňou v Akadémii zvláštnych schopností.

„Dobré, čo?“ riekla Veronika a vyvrátila oči stĺpkom.
„Na to, ako dlho sa kamarátite s Markom...“

Preletelo mi hlavou, koľkokrát Veronika celkom nevyberane Marka ponížila len pre ten jeho, ehm, zvyk špárať sa v nose.

„Nevedela som, že ho berieš ako kamaráta,“ poznamenala som, ale nechcela som, aby to vyznelo tak tvrdo.

„Čo tým chceš povedať?“ podráždene ostala stáť.

„Nič. Kašli na to,“ povedala som v nádeji, že ma poslúchne.

Keď sme sa ešte s Ellie nekamarátili, Veronika takáto urážlivá nebola.

„Už musím ísť,“ vyprskla, obrátila sa a vyrazila opačným smerom. „Pozdravuj odo mňa svoju najlepšiu kamarátku Ellie.“ A odpochodovala vo svojich ťažkých čiernych topánkach.

Než som jej stihla niečo povedať, zahla za roh, takže som ju stratila z dohľadu. Takto som si rozlúčku so svojou najlepšou priateľkou pred šesťtyždňovým pobytom v Akadémii nepredstavovala.

Ten čudák z Novamňam bol teraz tu, v Akadémii. Pozrela som sa na Klobásu Larribyovú – mračila sa. Takže nech už bol ten chlapík ktokoľvek, nemala z jeho prítomnosti radosť. Záhadný muž podišiel rovno k pódiu, naklonil sa k Larribyovej a niečo jej pošepkal do ucha. Zamračila sa ešte viac.

„Do toho,“ povedal Logan, ktorý po mne pokukoval. „Použi štvrtkovú schopnosť, Poppy! Larribyová vyzerá nashtvane.“

Čo najusilovnejšie som sa sústredila na Larribyovú. Chcela som zistiť, čo si myslí o tom, čo jej ten chlapík pošepkal. Zvyčajne som pri takýchto príležitostiach zachytila niekoľko slov, z ktorých sa ľahko dalo dovŕtiť, čo si dotýčný myslí. Teraz sa mi to však nedarilo, vnímala som len rušivý šum.

„No?“

„Nič,“ povedala som zamračené. „Lieta tu veľa myšlienok všetkých ostatných. Rozptyľuje ma to.“

Čudák sa odtiahol od Larribyovej a vydal sa uličkou späť naším smerom. Keď došiel k radu, kde som sedela, pozrel sa mi do očí, rovnako ako to urobil v Novamňam.

„Keby tak odtiaľto odišiel a už sa nevrátil,“ pošepkala som Loganovi.

Podľa grimasy na tvári pani riaditeľky si aj ona priala presne to isté.

Štvrtá kapitola

Vytesnila som toho M. R. Z. S. čudáka z mysle a zamierila som do svojej izby, aby som sa vybalila. Ellie sa tu už zabývala.

„Vážne si zasa musíš vziať tú lepšiu posteľ?“ uškrnula som sa. Ellie si aj minulé leto všetko lepšie zabrala pre seba. Niektoré veci sa skrátka nemenia.

Jej posteľ bola perfektná – ani príliš tvrdá, ani príliš mäkká – čo sa o tej mojej prepadnutej rozhodne povedať nedalo. Jej stôl stál pri okne s výhľadom na peknú malú záhradku. Môj sa krčil pri špinavej tehlovej stene. Jej bielizník mal sedem fungujúcich zásuviek. V mojom boli len dve, ktoré sa nedali ani celé zasunúť – spodnú bielizeň som tak vystavovala na obdiv hocikomu, kto vošiel do našej izby. Pondelkovou schopnosťou som

začala vysúvať a zasúvať zásuvky jej bielizníka a smiala som sa pritom.

„Dovolíš?“ usmiala sa aj Ellie. Rýchlo kývla hlavou doľava a zásuvky sa s buchotom zasunuli. Vlastne sa mi viac páčilo, keď predtým dokázala len čítať myšlienky. Táto jej nová telekinéza by mi mohla liezť na nervy.

„Hovoril s tebou niekto o tom, čo tu budeme robiť?“ opýtala som sa.

Ellie sa hodila na svietivo ružovú prikrývku, z ružového ruksačika vytiahla časopis a začala v ňom listovať. Toto bolo dôležitejšie než nejaký článok o tom, aké topánky sa hodia k akému odtieňu rúžu (teda, najprv som si štvrtkovou schopnosťou zistila, aký článok číta).

Prevrátila som oči. „Dobre, Logan možno bude vedieť viac než ty.“

„Óóóó, Loooogan!“ povedala a našpúlila pery. Zdalo sa, že zmienka o Loganovi ju zaujala.

Teraz som bola ja na rade s ignorovaním. Vrátila som sa k vybalovaniu oblečenia do svojich nefunkčných zásuviek.

„Nič poriadne nám o našej práci nepovedali. Tak prečo sme to vôbec vzali?“

Uškrnula sa. Obe sme ten dôvod poznali.

„Ó, áno! Peniaze!“

Bolo to rozhodne pre peniaze. Ak nemáte takých super rodičov, aby vám dávali vreckové – čo je presne môj

prípád – nekúpíte si ani zmrzlinu v Novamňam. Keď nám pani starostka oznámila, že za tých šesť týždňov dostaneme 200 babiek, nemohla som odmietnuť.

„Bude to dobrá skúška rozpočtovej zodpovednosti,“ vyhlásil môj ocko pri večeri potom, čo som tú prácu vzala, a usmial sa na maminu v štýle: *Ach jaj, ale nám to dievča vyrástlo!*

S tou zodpovednosťou som si však veľmi istá nebola.

„Čo s tými peniazmi hodláš urobiť?“ pretrhla Ellie niť mojich myšlienok. Zjavne mi nazrela do hlavy.

„Zatiaľ si nie som celkom istá. Ale mám zopár nápadov.“ Pozrela som sa na Uhorku a predstavila som si malú prepravku pre psíky, ktorú som videla v chovateľských potrebách v meste. Mala bielo-fialové prúžky a na dne huňatú plyšovú podložku – pre moju malú Uhorku bola ideálna.

„No len dúfam, že nehodláš kúpiť niečo tomu svojmu krpcovi,“ povedal, zdvihla Uhorku a nežne ju pohladkala po hlave. Uhorka zakňučala a viac sa k nej pritúlila.

Pripadalo mi šialené, že ešte pred rokom by Ellie túto poznámku povedala len preto, aby ma naštvála, a teraz sa maznala s mojou malou Uhorkou. Usmiala som sa na ňu a spomenula som si na to, ako pred rokom Uhorku doslova odkopla. A potom som sa usmiala ešte viac, pretože som si uvedomila, ako ďaleko sme sa odvtedy v našom priateľstve posunuli.

Ťuk, ťuk, ťuk, ozvalo sa od dverí.

„To je Sam s Loganom,“ povedala Ellie, vstala a zaujala svoju zvyčajnú pózu slečny dokonalej. Najnovšie číslo časopisu *Celestína* hodila späť do svojho napchatého ružového ruksačika.

„Ahoj, chlupci!“ pozdravila som, vpustila som ich dnu a zabuchla dvere. Za Samovým kovbojským klobúkom sa zavreli len ťažko – tuším ho vážne nikdy neskladá z hlavy. Keď som si všimla, že stále nosí tú svoju maskáčovú bundu, usmiala som sa. Ellie si ju tiež všimla. Kým som sa nazdala, Ellie ho vrúcne objala.

„Jau!“ zjajkla, keď jej okraj jeho klobúka narazil do hlavy. Líca jej zružoveli; bola do Sama úplne zbláznená.

„Povedali nám niečo o tom našom poradenstve,“ oznámil nám Logan.

„No, už bolo načase,“ odvetila som a posadila som si Uhorku do lona. Sklonila hlavu, aby som ju mohla poškrabkať za ľavým uškom. Taká huňatá rozmaznaná princezná! Bola som veľmi rada, že som tento rok dostala povolenie priniesť si ju so sebou. Koniec koncov, Larribyová mi to dlhovala.

„A?“ ozvala sa Ellie. Pozrela na Sama a potľapkala prikrývku vedľa seba. Pochopil to a posadil sa.

„Nuž, zjavne potrebujú trochu pomôcť na hodinách intenzívnych cvičení schopností,“ vysvetlil Sam. „Niektorí študenti sú vážne slabí.“